

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันตอกย้ำถึงธรรมะ ธรรมะนะ...ความจริงธรรมะมันเป็นสังขาร อริยสัจ สูงส่ง
มากเลย แต่พวกเราตีความกันโดยปุถุชน เห็นใหม่... ความว่าง.. ความว่าง.. ถ้าเป็นความ
ว่างนะ ชาวพุทธเป็นพระอรหันต์กันหมดเลย เพราะอะไรชาวพุทธทำใจว่างๆ ได้ทั้งนั้น
นะ มากี่ว่างๆ ว่างๆ ถ้าความว่างเป็นสังขารธรรมะ ในโอ่งในไหมันก็มี ความว่าง ในโอ่งใน
ไหที่มันว่างอยู่นี้เป็นอากาศที่มันว่าง ในไหไม่มีอะไรเลยนะ ในโอ่งเห็นใหม่ มันก็ว่าง
ว่างนั้นมันว่างอะไร

ความว่างนะ มันต้องเป็นความจริง เป็นความว่าง พระพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง
ก็ปล่อยวางกันแล้ว ทุกคนเป็นคนดีกันหมดเลยนะ ชาวพุทธนี่เป็นคนดีหมดเลยนะ ว่าง..
สบาย.. ต้องไปวัดทำไม ไปวัดไปทุกข์ไปยาก พอไปวัดไปทุกข์ไปยาก ยิ่งพวกเรา
ประพฤติปฏิบัติยิ่งยากไปใหญ่ นะ อุตตกิลมถานุโยค ทำตนให้ลำบากเปล่า แต่ไม่รู้ว่าจะ
สังขารความจริง สังขารความจริงมันต้องจริงก่อน.. มันต้องจริงก่อน เห็นใหม่

เกิดมาแล้ว คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องตาย เห็นใหม่ สักแต่ว่า.. สักแต่ว่า ภายไม่ใช่เรา
ภายไม่ใช่เรา พุศแต่ปาก ! ภายไม่ใช่เราแล้วทุกข์ทำไม ภายไม่ใช่เรา...ร้องให้ทำไม ภาย
ไม่ใช่เรา... โศกเศร้าทำไม ภายไม่ใช่เรา...เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาแล้วรักษามันทำไม ภาย
มันเป็นของเรานะ ในคำว่าอริยทรัพย์ มันได้กายนี้มาก่อน ได้เป็นมนุษย์สมบัตินี้มาก่อน

เพราะมนุษย์สมบัติมีสมอง สัตว์มันไม่มีสมองนะ สัตว์มันนอนไป
สัตว์เลื้อยคลาน มันจะขวางโลกไป สัตว์ มนุษย์นี่...ลิงนี่...เวลาเดินมันตรงอยู่ แต่เวลา
ปกติมันก็จะค่อมไป แต่มนุษย์เดินตรงขึ้นมา มีมนุษย์เท่านั้นนะ มนุษย์เท่านั้นเป็นมนุษย์
สมบัติ นี่เป็นอริยทรัพย์ เพราะมนุษย์สมบัติค้นคว้าได้ มนุษย์สมบัติมันบีบคั้นมา มันถึง
ต้องจริงจังไป มันต้องจริงจังก่อน จริงตามสมมุติก่อน ไม่ใช่สักแต่ว่า !

ถ้าสักแต่ว่า แล้วมันสักแต่ว่าทำ คนสักแต่ว่ามันขาดสติหมด อันนั้นก็สักแต่ว่าสักแต่ว่าไง ปฏิเสธมันไป ทำให้มันลืมๆ มันไป ปฏิเสธมันไป 'ไม่รับรู้อะไร' 'ไม่รับรู้ก็' เป็นพระอรหันต์ใจ ก็คนบ้า ! พระอรหันต์อยู่โรงพยาบาลศรีธัญญาเต็มไปหมดเลย 'ไม่รับรู้' อะไร ทั้งสิ้นเลย

นี่ก็เหมือนกัน วางแบบไม่รับรู้อะไร มันเป็นไปได้ มันต้องวางแบบเราเข้าใจนะ เราเข้าใจแล้วปล่อยวางตามความเป็นจริงนะ พอปล่อยวางตามความเป็นจริง อันที่ปล่อยวางอันนี้สำคัญ สำคัญคือสังขารคืออันนี้ไง สังขารคือทำอะไรให้มันปล่อยวาง

คุณติ เอาชนะใจตนเอง เอาชนะได้อย่างไร เอาชนะใจตนเอง แล้วว่างๆ มันเป็นอาการของใจ เหมือนกับเรา คุณติ...ร่างกายเราสกปรก เราทำความสะอาดมันได้หมด แต่เราจะทำความสะอาดหัวใจได้อย่างไร

คุณติ ขนาดเวลาหมอเขาผ่าตัดคนนะ คุณติ ในการทำศัลยกรรม ล้างขนาดไหน.. ล้างขนาดไหน มันจะล้างเกลี้ยงไหม ไม่มีทาง ! เป็นไปไม่ได้ ! สังขารเท่านั้นที่เข้าไปชำระล้างหัวใจ แล้วสังขารนี้มันมาจากไหน แล้วสักแต่ว่า.. สักแต่ว่า กิเลสหลอกทั้งนั้นเลย ชาวพุทธเป็นอย่างนี้หมด ชาวพุทธไม่จริงไม่จัง ชาวพุทธโลเล ชาวพุทธสลับปลับ แล้วชาวพุทธก็ได้ผลของการสลับปลับ ชาวพุทธถึงได้แต่สิ่งที่โลเล ธรรมะโลเล ธรรมะที่ไม่เป็นความจริง

แล้วถ้าเป็นธรรมจริงขึ้นมา ก็เอากิเลสขึ้นมาอย่างไร เป็นอัตตakilมถานุโยค มีความอยากทำ แต่ปฏิบัติไม่ได้ อยากคิด.. ถ้าไม่อยากไม่มานั่งอยู่ที่นี่กันทำไม่ได้หรอก ไอ้ที่มาเพราะอยากทั้งนั้นล่ะ เพราะมีศรัทธาความเชื่อ เพราะความอยากก็พามา

ความอยากเป็นมรรคเวทย์ ! อยากจะทำคุณงามความดี อยากดูแลพ่อคุณแม่ อยากรักษา อยากทำบุญกุศล อยากช่วยเหลือเจือจานคน อย่างนั้นก็ไม่ต้องทำอะไรเลย อยากทำไง คุณคนอยากทำ คนที่มีฐานะนะ เวลาเขาทำบุญกุศลเขาไม่ทำแบบกล้าเปิดเผยนะ เพราะทำเปิดเผยไม่ได้ ถ้าทำเปิดเผยนะ เดียวนะ... โอ้โฮ...จะมีคนมาออกอ้อนขอเขาเยอะเลย เขาต้องทำได้ดิน เขาทำได้ดินกันนะ คนมีดั่งคั้นนี้... ไม่อยากเอ่ยชื่อ เขาทำกันที่หนึ่ง เป็นร้อยๆ ล้าน เขาทำได้ดิน เขาทำไม่ทำให้ใครรู้เลย รู้ไม่ได้นะ

ยิ่งถ้าเป็นปัจจุบัน คุณติทางโลกเห็นใหม่ ถ้าต้องประชาสัมพันธ์ ต้องโฆษณา โฆษณาอย่างนั้นตายเลยนะ เพราะอะไร เพราะในเมืองไทย คนทุกข์คนจนมันเยอะ คนขาดแคลน คนบกร่องมากมาย แล้วคนพวกนี้ไม่มีใครไปช่วยเหลือเขา ไม่มีใครช่วยเหลือเขาเพราะอะไร

เพราะสิ่งนี้ ลองดูสิ ยกมือขึ้นมาสิ คุณติ นิ้วมันเท่ากันใหม่ คนเกิดมาแล้วมันลุ่มๆ ดอนๆ ไม่เท่ากันหรอก แม้แต่พ่อแม่เดียวกัน ตระกูลเดียวกัน เป็นพี่น้องกันมาก็ไม่เท่ากัน คุณติ เราเกิดมาพ่อแม่ที่มีมาอุดมสมบูรณ์ เราก็ได้รับดูแลรักษาอย่างดีเลย เราเกิดมาพ่อแม่ อัดคัดขาดแคลนขึ้นมา ลูกจากพ่อแม่เดียวกัน ยังไม่เท่ากันเลย พ่อแม่ยังดูแลไม่ได้ เหมือนกันเลย แล้วสังคมไทย สังคมโลก มันจะเสมอกันได้ เป็นไปได้ได้อย่างไร

เราจะบอกว่ามันเป็นโคจรกรรมไง เราไม่สามารถจะทำให้มันเสมอภาคกันได้หมด แต่โลกไม่คิดกันอย่างนั้น ประชาธิปไตย.. ประชาธิปไตย.. เสียงเดียว ไม่มีทาง ! หัวหน้า มุ่งเสียงมันใหญ่กว่า อำนาจมันใหญ่กว่า คุณสหประชาชาติสิ เวลาวิโต้ขึ้นไปนะ... มันวิโต้ ทีเดียวตกหมดเลย แล้วไหนว่ามีเสียงเท่ากันไง มันเป็นไปได้ ! โลกทั้งนั้น โลกนี้คือ โลกสมมุติ มันโกหกทั้งนั้นเลย แต่มันโกหกเพื่อความสมจริงสมจัง นี่สิ่งที่เป็นการโกหก ไซ้ใหม่

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อมันมีกรรมขึ้นมา คนมีกรรมขึ้นมา เราจะไปให้มันเสมอภาค อย่างที่ทางโลกคิดกันขึ้น ต้องเสมอภาค รัฐบาลต้องดูแลให้หมด เป็นไปได้ไม่ได้หรอก เป็นไปได้ไม่ได้ คุณในอเมริกาสิ... ในอเมริกา ญี่ปุ่น คนจนเยอะนะ มันมีพวกนี้ พวก สาธารณประโยชน์เนี่ย...เวลาวันพุธเขาจะเลี้ยงข้าวต้ม ญี่ปุ่นเขาจะเลี้ยงข้าวต้ม คนญี่ปุ่น เรียงแถว เพราะคนญี่ปุ่นตกงานเยอะ คนญี่ปุ่นไม่มีงานทำก็เยอะ คนญี่ปุ่นทุกข์ยากก็เยอะ

คนอเมริกาคุณติ...คนที่ตกสำรวจ ไม่มีทะเบียนบ้าน เขาไปอยู่ในต่อน้ำกันนะ คน ไม่มีบ้าน คนจรจัดในอเมริกา อเมริกาเจริญไซ้ใหม่ ในอเมริการุ่งเรืองไซ้ใหม่ แล้วมัน เสมอภาคกันได้ใหม่.. มันจะมีความสุขเท่ากันในประเทศอเมริกา ไม่มีคนทุกข์คนยากเลย เป็นไปได้ใหม่.. เป็นไปได้หรอก ! มันเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ แต่มันเป็นความคิดของ พวกเรา ถ้าเป็นความคิดของพวกเราว่า ความเสมอภาคอยากจะช่วยเหลือเจือจานกัน นั่น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

แต่คนมันมีกรรม ! มันทำของมันมา มันทำกรรมของมันมา ในเมื่อกรรมเสวยผล การให้ผลอย่างนั้น แล้วเราจะฝืนกรรมมันจะเป็นไปได้อย่างไร จะช่วยเหลือได้ก็ ช่วยเหลือได้เล็กน้อย แต่กรรมของเขา ถ้าหมดกรรมของเขาเห็นไหม คุณติ คุณเศรษฐีมหา เศรษฐีสิ มาจากคนทุกชั้นคนจนเยอะเยอะไป เพราะมันถึงเวลาแล้วมันเป็นไปได้ เวลากรรม มันให้ผล

คุณาถบิณฑิกเศรษฐีเห็นไหม... ชื่อที่ดินถวายพระพุทธเจ้า สร้างวัดเอาแบ่งกัปุ เลย เอาเหรียญเรียงเลย แล้วเอาเงินสะสมไว้ เพราะสมัยก่อนไม่มีธนาคาร ก็ฝังดินไว้ เวลา น้ำมันหลากมา มันพัดมา มันเซาะมา มันไปหมดเลย ทรัพย์สมบัติเกลี้ยงหายไปหมดเลย จากเศรษฐีมหาเศรษฐีนะ กลับกลายเป็นน้ำผักคองนะ อินเดียเขาก็กินน้ำผักคอง กับข้าว กินอย่างนั้น เวลาเป็นอย่างนั้น พอพระมาบิณฑบาต เพราะเป็นพระโสคาบัน เจอนี้ ไม่กิน ถวายพระไปหมดเลย จนพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ในวินัยง

“เสอะ.. อเสอะ..” ภิกษุห้ามเข้าไปบิณฑบาตในบ้านเสอะที่สมมุติแล้ว เพราะ ะไร เพราะพระโสคาบัน พระสกิทาคามี ถ้าเข้ามาเนีย... ต้องถวายหมด ! พอถวาย หมดแล้ว เพราะใจมันเป็นธรรม พอใจมันเป็นธรรมถึงห้ามพระ ถ้าสมมุติว่าเป็นอเสอะ บุคคลแล้วภิกษุจะเข้าไปบิณฑบาต.. ห้ามไปบิณฑบาต ! ให้เขาทำบุญเอง ให้เขาหาเอง ไม่ใช่เข้าไปหาเขา ถ้าไปหาเขาเนะ เขาหมดเลย แล้วถ้าเขาไม่มีแล้วจะทำอย่างไร

พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้นะ การบิณฑบาตมันยังมีนะ นี้... ไม่ใช่ฉนพก ไม่ใช่อะไร.. การบิณฑบาตห้ามออกเสียง การบิณฑบาตถ้าออกเสียงมันเป็นฉนพก ไม่ใช่ภิกขาจาร ภิกขาจารไปด้วยลำแข้ง ไปด้วยปลีแข้ง เรามีศักดิ์ศรีมาก สัมมาอาชีพะเพราะอะไร เพราะ โยมไปกินร้านอาหาร พอเวลาอาหารมันหมดขึ้นมา... โยมซื้อกินกันมันเป็นธุรกิจ ยังมี การซื้อขาย ยังมีการกำไรขาดทุน

แต่พระไม่มีทาง ! ภิกขาจารไปด้วยลำแข้ง เราบิณฑบาตไป แล้วแต่ความพอใจ ของเขา เขาจะใส่หรือไม่ใส่ก็เป็นเรื่องของเขา แต่ถ้าเขาศรัทธาของเขา เขาสาธุ เขายกไว้ บนศีรษะนะ สาธุ... แล้วก็ใส่บาตรไป มันสะอาดบริสุทธิ์

เนียสัมมาอาชีพะ ไม่มีทุจริต ไม่มีคดโกง ไม่มีสิ่งใดๆ เลย นี่สัมมาอาชีพะ เลี้ยงชีพ ชอบเห็นไหม มันสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งที่ได้มา บิณฑบาตได้มาฉัน สิ่งนี้สะอาดบริสุทธิ์

แล้วปฏิบัติหาคน ผู้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ผู้รับด้วยความบริสุทธิ์ สิ่งที่ไม่ให้มาด้วยความบริสุทธิ์
ล่ะ...ถ้าเป็นนอเสขะบุคคล ภิกษุห้ามเข้าไปในเรือนของเขา ห้ามบิณฑบาตของเขา มัน
เป็นไปหมด

นี่เศรษฐี มหาเศรษฐี เวลาถึงคราวที่มันทุกข์มันจน จนเทวดาทนไม่ไหวนะ เทวดา
ไปตามเลยนะ “นี่ทำบุญเห็นไหม ทำบุญแล้วได้บุญมากๆ ทำบุญจนหมดเนื้อหมดตัว ยัง
จะทำบุญอีกหรือ” เพราะเป็นพระโศดาบันนะ ! ไล่เทวดาออกจากซุ้มบ้าน ไล่
ออกไปเลย.. จนเทวดาต้องไปขอขมาพระพุทธเจ้า

พระอินทร์บอกว่าให้เทวดานี้แก้ตัว .. สิ่งที่น่ามันเซาะไป น้ำมันพัดไป ให้ไปเอา
มันกลับมา ให้ไปเอาสิ่งนั้นกลับมาไว้ในซุ้มของอนาถะๆ นี่พอเอากลับมา ทอง ! ไห
ทองคำ ! โองทองคำที่มัน โคนน้ำพัดไป มันไปรวมตัวกับทองคำที่เป็นสาธารณะอีกนะ
พอเอากลับมาจาก ๒-๓ ไห กลายเป็นสิบๆ ไห เอากลับมาให้อนาถบิณฑิกเศรษฐีก็
กลับมาเป็นเศรษฐีอีก นี่ทำบุญต้องได้บุญ

ถึงเวลาคนเรามันมีกรรม การกระทำของเราลุ่มๆ ดอนๆ เวลากรรมมันให้ผลใจ
ย้อนกลับมาที่โลกนี้ ย้อนมาที่โลก เราไม่เชื่อ ! เราไม่เชื่อจริงๆ นะว่าใครจะฝืนกรรมได้
เวลากรรมมันให้ผลมันต้องเป็นอย่างนั้น เวลากรรมมันให้ผล คนรวย เศรษฐี มหาเศรษฐี
เดี๋ยวก็ต้องลง แล้วคนทุกข์คนยากมันก็เป็นเศรษฐีขึ้นมาได้ มันเป็นไปได้เวลาถึงวาระ
ของกรรมเข้ามา

เราถึงต้องมีสติอยู่กับปัจจุบัน แล้วไม่ต้องไปตื่นตกใจกับอะไร เราอยู่กับปัจจุบัน
ทำดีของเราเนี่ย ทำดีต้องได้ดี ! ทำดีอย่างเดียวนั้นแหละ ทำดีแล้วไม่ได้ดีเพราะอะไร เพราะ
มันยังไม่ถึงเวลาของมัน มันให้ผลของมัน ทำดีกับใคร ทำดีกับโจร ทำดีกับพระ ทำดีกับ
ครูบาอาจารย์ ทำดีกับสิ่งที่เป็นดีขึ้นมา ไปทำดีกับคนอื่น ไปชวนพวกนักเลงหัวไม้มา
ทำบุญสิ มันจะมาตั้งวงเหล้าที่นั่นนะ ไปทำดีกัน ไปทำดีกัน ก็ดีแบบกูเงิง มาถึงวัดก็ตั้งวง
เหล้าเลย มันดีต้องดีถูกคน ดีถูกกาล ดีถูกกาลเทศะ

เราทำดี คำว่าดีของเรา ดีของใคร ดีของเด็กๆ นะ คูชิหมามันกัด เขว่ามันดีนะ
มันรักษาข้าวของให้ บอกให้มันไปหาเจ้านายกระดิกหางเลย ได้ผลงานมาอันหนึ่ง กัดคน

ที่มาหลักของ ไอ้คนโดนหมากัดละ หมากัด.. แล้วความดีของใคร ความดีของหมา ที่หมา
มันหวงแหงนถิ่นของมัน มันรักษาถิ่นของมัน มันก็เป็นความดีของมัน

ความดีของสัตว์ ความดีของคน ความดีของอริยภูมิ ความดีของการประพฤติ
ปฏิบัติ ความดีมันละเอียดลึกซึ้งเข้าไปเยอะแยะเลย แล้วเราจะเอาความดีหยาบๆนี้ ภูเขาดี..
ภูเขาดี.. เรียกร้องความดี มันจะบ้าเหรอ !

ความดีของเรานั่งสมาธิทั้งคืน ! ความดีของเราอยู่ในหัวใจเรา มรรคญาณมันเกิด
ขึ้นมาความดีมันอยู่ที่นี้ ความดีไม่ต้องไปอวดใคร แล้วเกิดขึ้นมาเทวดา อินทร์ พรหม
สาธุการ โอ้โฮ ! นี่ไง...นี่ไง...ธรรมทายาท พุทธบุตรเกิดแล้ว โอ้โฮ ! ดิอกดีใจเพราะอะไร
เราจะได้ฟังธรรมอีกแล้ว ถ้าไม่อย่างนั้นไม่ได้ฟังหรอก มันจะฟังแต่จี๋หมา เวลาพูด
ออกไปมีแต่กลิ่นเหม็นออกไป เทวดาเขาไม่อยากจะหรรอก เขาอยากทำคุณงามความดี
เขาอยากฟังสังฆธรรมอันนั้น

สังฆธรรมนี้พอพุทธบุตรเกิด ธรรมทายาทบรรลุธรรมขึ้นมา คุณหลวงตาท่านว่า
โอ้โฮ ! เทวดา อินทร์ พรหม สาธุการ.. สาธุการเลย สาธุการกับใคร สาธุการกับมนุษย์นะ
แล้วเราเป็นมนุษย์นะ มนุษย์สมบัติสำคัญมาก เราอย่าดูถูกชีวิตของเรา เราอย่าดูถูกความ
เป็นไปของเรา เราตั้งสังฆะตรงนี้ ความดีของเรา

ชาวพุทธต้องเป็นชาวพุทธจริงๆ ไม่ใช่ทำอะไรก็ได้ไปหมดเลย แล้วก็กลัวนะ
กลัวสังคมนิตยชน แล้วต้องทำอะไร พระต้องเรียบร้อย ต้องสงบเสงี่ยม เอาพระพุทธรูป
ไปตั้งไว้สิ เอาพระพุทธรูปไปตั้งไว้ไม่กระดิกเลย โอ๊ย.. เรียบร้อยหมดเลย มันไม่มีชีวิต
มันไม่มีความรู้สึก มันสื่อสารกับเราไม่ได้ มันแสดงธรรมไม่ได้ มันเอาสิ่งต่างๆ มาให้เรา
รู้ไม่ได้ เรารู้ได้ทีนี้ไง รู้ได้ด้วยวิธีการนี้ไง วิธีการที่มันทุกข์มันยาก วิธีการที่มันถุ่มัน ไถมา
นี้ไง ถ้าไม่มีการถูการ ไถมา แล้วมันจะเกิดมาได้ยังไง มันจะเป็นไปได้ยังไง

นี่ไง...ในพระไตรปิฎกเป็นอย่างนี้หมด พระไตรปิฎกเป็นกิริยา เป็นวิธีการ ใน
พระไตรปิฎกไม่ได้บอกถึงผลเลย บอกถึงวิธีการ แต่ชาวพุทธมันโง่ ! มันเอาวิธีการนั้นมา
วิจัยกัน พระพุทธเจ้าว่าอย่างนั้น.. พระพุทธพจน์ว่าอย่างนั้น.. มันจะบ้าเหรอ ! นี่มันวิธีการ
! วิธีการเข้าไปหาธรรมะ วิธีการเข้าไปหาสังฆธรรม วิธีการเข้าไปถึงความจริง ความจริง

มันอยู่กับเรา วิธีการ ! แล้วมึงไปวิเคราะห์วิธีการ แล้วเอาวิธีการมาเทียบกัน แล้วเอาวิธีการมาพาดพิงกัน แล้วมันจะเป็นธรรมได้อย่างไร

นี่ไง ว่างๆ ว่างๆ ถ้าความว่างเป็นนิพพาน ชาวพุทธเป็นนิพพานหมดละ มันว่างทุกวัน ว่างยังไงก็ว่างได้ ว่างไม่มีประโยชน์หรอก ว่างต้องทำจริง ให้รู้จริง ถึงธรรมความจริง แล้วมันว่างจริง มันจะเป็นประโยชน์กับเรา เอวัง